

הכל ומתגרים במלחמה על שונאם. גם הצעיר מלחמות לריקים להיות לפעמים אכזרים הגבוהים לאחד בכל. וישראל הלדיקים הם רחמים בני רחמים (כיבוש ע"ה:) וכמובאר לקמן סוף ויקהל. גם במלחמה לריקים להיות מחוכמים לחקור כל מיני תחבולות ח"ך להחגבר על השונא כמ"ש (משלי כ"ד) כי בתחבולות תעשה לך מלחמה וגו' וכתוב הזה נתחכמה לו וגו'. לא כן בני עוסקים רק בתו"מ ובהיותם דאבי ורבה הם מחוכמים. כמ"ש מחכמת פתי. אך צמילי דעלמא ובעיני עו"ז הם תמימים במעשיהם כפרש"י ע"פ ויעקב איש תם כל מי שאינו חריף לרמות נקרא איש תם. לכן נחשבים ג' אלו ג"כ לנכים גדולים (ארון העדות). וע' לרור המור פ' שופטים ע"פ ונגש כהן וגו' וכו"פ תבא ע"פ לחם לא אכלתם וגו'. א"י דהנה כאן בגלות יון מצינו שגזרו עליהם ששה גזרות. לבטל חודש וסבת ומילה. וגם גזרו שיבעלו נדות (כמעילה י"א). וכל ארוסה תבעל להגמון תהילה. כדאי' ביולר לשבת חנוכה. וגם גזרו כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק בה' כדאי'תא במדרש. וכשנלחם השמונאים בטלו כל הששה גזרות אלו. וזה מפרט גבורים ביד חדשים נגד מלות מילה שעל ידם הם חלשים ורבים ביד מעשים נגד מלות נדה שעל ידם הם תמימים וטמאים ביד מהורים נגד איסור עריות דכתיב זה עומאם. ויעקב שמע כי טמא את דינה זהו. ורשעים ביד צדיקים נגד מלות ההודש שאמר ה' ללבוה לדיקים יקראו על שמך יעקב הקטן שמואל הקטן דוד הקטן (חולין ס'): וידים ביד עוסקי תורתך נגד מלות שבת שלא ניתנה אלא כדי לעסוק בתורה כמבואר לעיל פ' בראשית בטעם שלא נאמר ויהי ערב ויהי צוקר יום שביעי ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך נגד מה שר"י שיכפרו ביחודו ית'. לכן מתתיבו כה"ג שקינא קנאת ה' לבאות להחזיר לישראל מלות אלו לכן שמו נאם לו לקדשו בשם "השמנאי שהוא ר"ת "חודש" שבת "הגליל" נדה "ארוכה" יחוד ה'. ובצ"י כתב שהוא לשון גדולה כמו יחמיו השמנים מיני מלרים (כבוד יו"ט):

ישראל הוא כל שיעסוק ויעמול יותר וצח"מ שם מילי דשמיא אז יתגדל שמו הישראלי. וזה הקול קול יעקב והידי ידי עשו. כל שלימות יעקב הוא לנפף בקולו בתורה ותפילה. וכל שלימות עשו הוא בידיו לעסוק בכל מלאכת מחשבת. וכל צדי למודיות שלהם הוא לאמן את הידים שיכלו לכתוב כתב ולשון של כל אותה.

וה"ש מרע"ה ועתה ישראל כיון שאתם נקראים בשם ישראל והשם הזה אין מעלתו ושכחו צעק מלאכת הכפריים בהקירות בכליות חנוניות רק עיקר שבתו צעק התו"מ. לכן שמע אל החוקים ואל המשפטים וגו'. לבן בתוכה חומרים כשעמדה מלכות כו' על עמך ישראל. שעמידתם וקנאתם ה' על שם הנכבד וסיקר ישראל אשר עיקר שבתו הוא צעק התו"מ. והם ראו להשכיחם תורתך ולהגביר החכמות החילוניות ח"ו. כי חכמת התו"מ והחכמות החילוניות להבדיל הם צדדי יעקב ועשו. כשהם קם זה נופל. וכמ"ש על עמך יערימו סוד על מה שישראל נקראו עמך. אך צפורים אמר כשעמד עליהם המן הרעע עליהם היינו על הגופים (בני יששכר):

מסרת גבורים ציד חלשים ורבים ציד מעטים וממאים ציד מהורים ורשעים ציד לדיקים וזדים ציד עוסקי תורתך. (עד"ה זדים הלינוני עד מאד מתורתך לא נתייה). לכאורה קשה דבשלמא צ' ראשונים הם צאמת נכים למעלה מהמצב. אך ג' האחרונים קשה האם הטמאים והרשעים והזדים מהוייזים להיות צמצע גבורים וחזקים יותר מהטמאים ולדיקים ועוסקים בתורה? ומה נ"מ במלחמה אם הוא טמא או מהור רשע או לדיק כו'. אדרבא כן הוא מלד היותר למסור רשעים ציד לדיקים וכו' ומה גם ה' באלו ג'. והענין כי מדרך המצב חלשים מהורים המעוגנים ומפונקים חכים יכולים ללחום נגד חויציהם כי במלחמה הסכנה לפעמים לאכול ולשתות כל מה שנמצא וליבן על הארץ. וכמ"ש בם' יוסיפון שהי' אז מלחמה גדולה בין מתתיבו ובניו ובין סו"רים והיו ישראל ממתינים עליהם במדבריות ויער ת זמן רב. לכן נחשב ג' אלה לנכים גדול. כמו הכפריים שיכולים לסבול

פרשת ויגש

ח"ך יתכן שצפוי יבלע צנ"א? והענין דמדרש זה צנוי על יסוד אותו המדרש שהביא רש"י הק' ע"פ ויגש אברהם (פ' וירא) וז"ל מליה הגשה למלחמה הגשה לתפילה הגשה לפיוס ע"ש. לז"א הילקוט כאן ג"כ על מלת ויגש ג' דברים אלו. נגד ה' הגשה למלחמה חמם והודא.

ויגש אליו יהודה וגו'. ע' לעיל פ' מקץ ד"ה צענין הגביע וכו'. ובילקוט ח'י אמר יהודה ליוסף אם אני בולף את חרבי ההרג אותך וכל מלרים. אם אני פותח את פי אצלע אותך וכל מלרים. אם אלך אל חבי מה אצטר לו. ול"ל המשך ה' דברים אלו. ב' יג